

Unistajad usinaste
Unest üles upitagu,
Uduust uimased ustavaaste
Uueks üpruselks ühendagu!

Randli-saar.

Madli ja Maret, rikkad peretütreid, waidseid kangleste isekeskiö. Naad rääkisid kahest noormeestej, kes mõlemad tähtsalt Madli elu fülgje püntusid: Juhkum oli, nagu föigil teatud, tema südame sõber ja kartlik kosilane — Hindrekul jälle oli õnneks läinud, tütarlast surma suust peasta, kui see kord tulekahju juures hirmusat otsa pidi leidma. Sestsaadik nõudis noormees neint ühlepühküse igatsemisega taganing niipea, kui Madli fest aru sai, tuli temale mõte, oma elu-peastjale isienast tänu-palgaks anda, et küll tema süda Juhkumi poole hoidis.

See'p see oligi, mispärast Maret teisega järgedes. Ta püüdis temale äraseletada, et see üsna tardetav olla, Hindrekule abikaasaks minna, kui seal juures teist armastab.

„Oh, ära waeva mind tühja,” palus Madli tööfiselt: „Hindreku vastu tunnen ma auuõstust

ja, mis veel tähtsam on, tänu täis on mu süda tema vastu.”

„Aga Juhkumit sa jälle armastad!”

„Ons see sul nii kindlaaste teadav? Ja fui kaa — — .”

„Kui kaa? — Ära mängi mitte oma südame õrnema tundmuistega, ei tea, mis niisuguse julge mängu lõpp saaks olema! Katju oma tänuliku meest walitseda, su armastust Juhkumi vastu sa ehet ilmaagi ei saa tagasi rõhuda!”

„Aga Hindrek armastab mind ju, ta on mind suema suust peastnud, ma olen temale tänu wõlga. Pealegi on ta tubli mees; seepärast, lase, ma teen, mis mu mõistus mind sunnis, ilma tundmuistest hoolimatta.”

„Tõsist armastust ilma auuõstuseta ei wõi olla, aga kõige suurem auuõstus üksi ei ole ühtigi armastuse vastu; kaa tänulik meel ei maksa seal juures ühtigi. Sul wõib küll wõimalik olla, oma armastust tämisse saagiks anda, aga kas see tänumeel iialdes armastuseks muudab, on teadmatta. Nüüd on veel aeg, et wõid Hindrekule ütlesda: ma olen Teile tänulik, tunni aga süda mul rindus põksub, aga ärge heitke tühja lootust mu armastuse peale — see on juba ommu ja fölikumata Juhkumi päralt — ja kõik saaks ehet hästi toimetud!”